

PRIESTOR PRE ŽIVOT

Cena 10 Sk. Pri pouličnej distribúcii je časopis zdarma, ale budeme radi, keď jeho vydávanie podporíte sumou 10 Sk. Tým podporíte nielen vydanie ďalšieho čísla, ale aj projekt budovania verejných kempov na Slovensku pre ľudí v núdzi

7/2005, III. ROČNÍK

www.priestorprezivot.sk

Jano z vlaku

Raz sa vracali naše distribútorčky časopisu z jedného mesta a pri vystupovaní z vlaku si všimli driemajúceho muža, ktorý zrejme mal po týždňovke a možno aj niečo pod čapicou. Oslovili ho, či nejde vystupovať. Bol vďačný za vhodné prebudenie, dal sa s nimi od reči a hneď sa im chcel aj revanžovať. Za noviny im núkal niekoľko stovák, len tak,

z vďačnosti. Pozvali ho do kempu, ako mohli ho aj pohostili, a nechali ho prenocovať na voľnej posteli. Za chvíľu sa stihol zoznámiť s celým osadenstvom kempu a všetci si ho tak obľúbili, ako keby bol domáci. Čo mohol, porozdával, ba aj nakúpil, a jeho žiariace oči boli dôkazom, že mu to spôsobuje radosť. Ráno sa pobral prvým ranným vlakom domov. Zvláštne; človek, dovtedy neznámy, a urobil nákup za niekoľko stovák pre ľudí z kempu, ktorých videl prvý krát a možno ich už nikdy nestretne.

Je robotníkom na stavbe, platí výživné na tri deti a predsa takýmto spôsobom pomohol biednejším ako je sám...

Možno by mu pre jeho skromnosť pristalo obyčajné oslovenie: Jano z vlaku. On je však pre nás viac; skôr Jano z neba...Vďaka svojim žiariacim očiam akoby naozaj nepatril do tohto sveta. Ani nevie, že o ňom píšeme. Chceme sa týmto článkom poďakovať jemu aj Bohu, že nám poslať do cesty takýchto ľudí. Ak ho stretnete, poďakujte mu nielen za nás; lebo on tak robí aj inde.

Láska ♥ Nie je zmyselným ohňom, ktorý horí, páli a mučí, a ktorý spôsobuje viac rán ako ich lieči; ktorý teraz vznecuje a v nasledujúcom okamihu zanecháva viac chladu, než koľko ho bolo predtým.

♥ Nevyberá ani nevylučuje, pretože dobre vie, že takýmto jednaním vytvára nevôľu, averziu a nenávisť.

♥ Objíma všetky bytosti: malé, veľké, ďaleké i blízke; či sú na zemi, vo vode alebo vo vzduchu, nemenná vo svojich sympatiách, bez starostí, či sa jej to raz vráti.

♥ Nemá želanie vlastniť; dobre vie, že v skutočnosti neexistuje žiadne vlastníctvo ani žiaden vlastník.

♥ Objíma nestranné všetky cítiace bytosti; nielen tie, ktoré sú užitočné, krásne alebo zábavné.

♥ Je príjemným chladom pre tých, ktorí horia ohňom utrpenia a vášni; je životodárnym teplom pre tých, ktorí sú opustení; smeruje k tým, ktorí sa trasú v mraze sveta bez lásky; k tým, ktorých srdcia sa vyprázdnila a zoschli opakovaným volaním o pomoc v najhlbšom zúfalstve.

♥ Objíma všetky bytosti, či sú vznešenej alebo nízkej mysle, dobré či zlé. Vznešené a dobré preto, lebo láska k nim plynie spontánne, nízke a zlé preto, lebo lásku najviac potrebujú.

♥ Nehovorí „ja“, pretože dobre vie, že neexistuje žiadne „ja“ alebo „ty“, ale iba „my“.

♥ Je silou a dáva silu, je oslobodzujúcim srdca a najjemnejšou krásou...

O láske

Keď vás láska zavolá, nasledujte ju, hoci jej cesty sú ťažké a strmé. A ak vás ovanú jej krídla, poddajte sa jej, hoci meč ukrytý v jej perí vás môže poraniť. Keď k vám prehovorí, uverté jej, hoci jej hlas možno rozvíri vaše sny ako severák, pustošiaci záhrady. Lebo práve tak, ako keď vás láska korunuje, tak vás aj križuje. Ako vďaka nej rastiete, tak sa v nej strácate.

Lebo práve tak, ako stúpa k vašej korune a pohľadza vaše najnežnejšie výhonky, chvejúce sa v slnečnom jase, tak klesá k vašim koreňom a pretŕha ich objatie so zemou. Zbiera si vás ako obilné snopy. Mlátil vás, až ste celí nahí. Preosieva vás, kým vás nezbaví pliev. Zomieľa vás až do biela. Hnetie vás, až sa jej celkom poddáte. A potom vás položí na svoj svätý oheň, aby ste sa stali posvätným chlebom na svätú hostinu Božiu. Všetko toto s vami láska robí, aby ste spoznali tajomstvá svojich srdca a v tomto poznaní sa stali časťou srdca Života.

Ale ak by ste sa báli a v láske hľadali len pokoj a potešenie, potom by bolo

lepšie, keby ste prikryli svoju nahotu a odišli z holohumnice lásky do jednotvárneho sveta bez striedania ročných období, kde sa síce budete smiať, ale to nebude skutočný smiech, a kde budete plakať, ale to nebude ozajstný plač. Láska dáva len seba a berie len zo seba. Láska nevlastní, ani nechce byť majetkom iného; láske stačí láska sama.

Keď milujete, nehovorte: „Boh je v mojom srdci“, povedzte radšej: „Ja som v Božom srdci.“ A nena-mýšľajte si, že môžete usmerňovať tok lásky, lebo láska, ak vás uzná za hodných, sama vám určí smer. Láska má len jedno želanie; aby sa naplnila.

Ale ak milujete a neklesá k vašim túžbam, nech sú to takéto túžby: Roztopiť sa, a ako zurčiaci potôčik spievať noci svoju pieseň. Poznať bolesť z nadmiery nežnosti. Byť zranený prežívaním lásky a krváčať ochotne a s radosťou. Zobudiť sa s prvou zorou a s okrídleným srdcom vzdávať vďaka za nový deň lásky, zastaviť sa na poludnie a v meditácii zažiť extázu lásky; vrátiť sa domov, keď súmrak na krajinu padne, a precítiť v sebe vďačnosť, a potom usnúť s modlitbou za lásku vo svojom srdci a s oslavnou piesňou na perách.

Hľadanie lásky

To, ako človek žije, kde sa narodí, aký má úspech, v ňom vyvoláva rôzny pohľad na svet. Cíti sa byť viazaným, zodpovedným či nezodpovedným, premýšľa a pociťuje. Postupne sa začne zaoberať svojím životom a hľadá v ňom priority. Dúfa, že bude mať úspech, a preto sa oň veľmi snaží. To všetko pre svoju vnútornú spokojnosť, preto, aby sa cítil byť užitočným, alebo aby sám sebe či druhým niečo dokazoval. Aby ukázal aký je silný a dôležitý. Evolúcia je predsa založená na súťaživosti a schopnosti sa presadiť. Ale tento boj o moc bol, je a bude iba na úkor niekoho či niečoho. Taká je základná rovnica nášho sveta, v ktorom to majú menej zákerní a všeobecnému egoizmu neprispôsobiví ľudia ťažké.

Možno málokto z nás v takýchto pomeroch hľadá lásku, lepší svet a krásu. Sme ako deti z detského domova, ktoré si zvykli na ten pocit opustenosti a beznádeje ako na niečo samozrejmé. Tento pocit bolesti je však hybnou silou, ktorá nás núti hľadať a nenechá nás na pokoji. Áno, táto vnútorná túžba sa dá skrývať.

Človek sa musí neustále venovať nejakej činnosti, aby nebudaj nezostala ani chvíľa voľná, v ktorej by sa mohol ozvať vnútorný hlas. Preto hráva počítačové hry, tliacha s priateľmi o kadečom, sleduje televíziu, počúva hudbu, zamestnáva sa hocijakou činnosťou, alebo neustále nad niečím rozmýšľa. Tak si dokáže udržať klamlivý pocit, že je všetko v poriadku. Nikomu sa pravda nehodí. Bez nej však nikdy nenájdeme lásku a nebudeme šťastní.

Leila

MOJI RODIČIA

Slohová práca žiaka ZŠ

Rodičia sa delia na dve časti: matku a otca. Matka sa ešte rozdeľuje na ženu v domácnosti a v zamestnaní. Doma sa potom ešte skladá: z manželky, matky, kuchárky, upratovačky, práčky, nakupovačky, účtovníčky, vychovávateľky... Ostatné si nepamätám, ale mama toho vie vymenovať viac, ako napr. slúžka, otrok a iné.

Matka sa vyznačuje tým, že sa zázračne nachádza na viacerých miestach naraz, vie v jednej chvíli myslieť na sto vecí, pričom desať vecí robí súčasne. Vidím na vlastné oči, ako po návrate zo zamestnania dá variť vodu na sporák, zatiaľ čo zamiesi cesto na rezance.

Pritom jej ide práčka, do ktorej chodí vymieňať bielizeň, mne vymýšľa vety oznamovacie, rozkazovacie, opytovacie a našu Olinku skúša z veľkej násobilky. Že potom prebalí malého Karolka a zarobí mu na Sunar s krupicou, to ani nezbadám. Dve oči mi na to nestačia. Lebo keď potom zasadené k večeri, už je namletý mak aj orechy, navarené rezance a ja mám na kolenách teplákov zašité nové diery. Olina má umyté vlasy a bielizeň je rozvešaná na balkóne. Darmo si mamu potajme obzerám. Mama má naozaj len dve ruky... a predsa, keď príde domov z roboty, má v jednej veľkú a malú

kabelku, v druhej dve sieťovky s nákupom a v tretej... nie, veď som už povedal, že má len dve ruky, ale nesie aj Karolka s fusakom.

Otec sa neskladá ani nerozdeľuje. Nachádza sa v zamestnaní a doma, ale doma ho nájdete málokedy. Okrem raňajkovaní a večerania, keď sedí pri stole, vyskytuje sa občas v kresle, alebo na gauči a býva zakrytý novinami. Zanecháva po sebe vždy tie isté stopy: roztrvorené, prevrátené noviny a cigaretový popol niekedy aj v popolníku. Na rozdiel od mamy, hoci má tiež dve ruky, prichádza domov s rukami prázdny. Či vie násobilku, neviem, ale písať asi nevie, lebo žiacku knižku mi ešte ani raz nepodpísal. Ani to ešte nie je preskúmané, prečo patrí do skupiny rodičov, keď na rodičovské združenie vôbec nechodí.

Pán učiteľ povedal, aby sme sa pri písaní tejto úlohy zamysleli nad prácou svojich rodičov. V škole prideľujú žiakovi, ktorý riadne nepracuje, čiže neučí sa, dobrému a usilovnému žiakovi, aby sa pri ňom niečo naučil. A tak si myslím, že pri sobášii prideľujú mužov ženám, aby ich ženy niečomu dobrému naučili a mali na nich dobrý vplyv. Mojej mame sa to zatiaľ, žiaľ, nepodarilo.

 Dobrý deň, chcem sa Vám touto cestou poďakovať za výborne texty a hlavne objektívne články, ktoré uverejňujete v Priestore pre život. Kým budú žiť a aktívne pracovať ľudia, ktorým nie sú problémy spoluobčanov ľahostajné, nádej pre ľudí v núdzi nie je stratená.

Oceňujem najmä články o náboženstve. Ak ľudia stratia vieru vo všemohúceho Boha, život stráca zmysel. Modlitba k Bohu je balzam pre dušu,

človek s ňou prekoná všetky prekážky a úskalia, a berie ich len ako skúšku. Modlitba však musí byť správna, čo znamená, že medzi modliacim a Bohom nesmie existovať sprostredkovateľ. Obracajme sa preto priamo k vznešenému Bohu, on určite počuje naše modlitby, pozná naše potreby a jedine On ich môže aj splniť. Po správne vykonanej modlitbe sa človek cíti ako znovuzrodený. Modlitba je svetlo, ktoré ho vyvedie z tmy. *Dino*

 Prosím Vás, dajte mi vedieť, či ešte funguje Váš kemp. Máme tu jedného občana, ktorého by sme u Vás zamestnali. Jedná sa o človeka ešte dosť mladého, ktorý podvodom prišiel o svoju garsónku. Rómovia mu ukradli peniaze a všetko, čo mal. Chceli by sme mu pomôcť aspoň takouto formou. Prosím Vás, ak je to čo len trochu možné, umiestnite ho u Vás. Za pochopenie ďakujem.

Irena K., Šaľa

Odpoveď:

Vážená pani, veľmi ďakujem za váš list s prosbou o pomoc. Sme radi že aj takouto formou chcete pomôcť. Prednostne sa snažíme ubytovať ľudí z najbližšieho okolia, no radi toto pravidlo porušíme.

V našom kempu máme dvoch bratov, ktorý tiež prišli o garsónku podvodom, takže vieme pochopiť a aj pomôcť Vami doporučenému človeku. V kempu máme pravidlá, ktoré je nutné dodržiavať, preto by bolo dobré záujem o ubytovanie (nie zamestnanie) prekonzultovať s ním osobne. Nie každému naše pravidlá vyhovujú a je ochotný sa im prispôbiť. Znamená to hlavne zákaz požívania alkoholu a dodržiavanie určitých etických a morálnych zásad. Ak sa s týmito pravidlami oboznámi a bude ich akceptovať, radi ho ubytujeme, i keď vo veľmi skromných podmienkach chatiek. Bližšie informácie na čísle 0908 085758.

S pozdravom a poďakovaním

Daniel Dižkanec

ČO LÁSKA NIE JE

Určite nie je láskou, keď niekto niekoho zabije. Boží syn prišiel hlásať slovo Lásky a Pravdy, a pomôcť ľudstvu nájsť stratenú cestu zo stavu duchovného spánku. Odpoveďou bola vražda. A dali ho ukrižovať práve kňazi, ktorí sa tvárili, že slúžia Bohu; išlo im však iba o vlastný prospech a moc. Temná história zabíjania trvala skoro dve tisícročia - ako usvedčenie z vraždy Božieho syna. Po tom, ako Ježiš ukrižovali, prenasledovali apoštolov a niektorých aj zabili. Rovnako tak prenasledovali raných kresťanov, ktorí mali skutočnú živú vieru podľa Ježišovho slova - nie fanaticky prijímané naučené dogmy. Keď správa cirkvi prešla do zvrchovanej moci pápežov, zabíjanie sa rozmohlo ešte viac. A to v mene Boha! Beštiálne mučenie a vraždenie tých, ktorí sa dostali do rúk cirkvi bolo dokonca pápežovým vyhlásením dopredu ospravedlnené, odpustené a vysvätené Bohom. Kto sa nepodvolil rozhodnutiu koncilu, ktoré muselo byť potvrdené pápežom, bol vyhlásený za kacíra. Napríklad počas jednej noci bolo vo Francúzku zavraždených 30000 kresťanov, ktorí rovnako verili v Ježiša Krista, ale nepodriadili sa pápežovi. A niet sa čo čudovať, lebo pápežský úrad až do nedávnej doby zastávali často tí najväčší netvorci. Pápeži žili v neresti a opilosti a neštítali sa zneužívať ženy a dievčatá. Tie, ktoré sa vzopreli, dali mučiť. Nečudo, že počas pápeža Leva X (1513-1521), ktorý si vydržoval 30 dvorných dám, vystúpil Luther so svojou reformou.

Najpeknejším vynálezom katolíckej cirkevnej vrchnosti bola inkvizícia. Iba inkvizítor Tomáš Torquemada má na svedomí vyše 114000 mučených obetí, z ktorých 10200 bolo upálených. Pápež Bonifác VIII. (1294-1303) nariadil, že vrchnosti, ktoré by sa zdráhali potrestať odsúdených inkvizíciou, majú byť samé považované za kacírsky a podliehajú trestu.

Takto šírla lásku "svätá cirkev". Spôsoby mučenia, ktoré používali, boli tie najukrutnejšie, aké kedy zvrhla myseľ vymyslela:

- odsúdenému natreli kožu lojom a potom ho pomaly opekali zaživa,
 - na obnažené brucho obvinenej obete nasadili hrniec plný myší, potom zapálili na hrnci oheň, takže myši sa v panike prehrýzli až do brušnej dutiny obete,
 - drenie kostí končatín za živa,
 - zavrtávanie špirálovitých skrutiek pod nechty,
 - pomalé zavrtávanie skrutky do chodidla nohy,
 - drenie mužských pohlavných žliaz špeciálnymi kliešťami, odtrhávajú mužského pohlavného údu rozžeraveným nástrojom tvaru krokodíla,
 - odtrhávajú prsníkov ženám rozžeraveným kovovým nástrojom,
 - nalievanie tekutín do hrtana a priedušiek, množstvo a zloženie: 2 litre moču, octu a pálivej papriky,
 - naťahovanie tela pri súčasnom zarezávaní sa nožov do brucha a čriev, navíjanie a lámanie tela na kolese ostrými nožmi,
 - pomalé rozrezávanie tela v rozkroku, až kým sa ostrie mučidla nedostalo do panvovej dutiny,
 - pálenie bokov obžalovaných fackami a vypaľovanie najcitlivejších miest na tele,
 - zdieranie z kože a sypanie soli na holé tkanivo,
 - stiahnutie kože z hlavy až k pupku a uvoľnenie roja včiel na krvácajúce mäso úbožníka.
- Naozaj zaujímavé praktikovanie Ježišovych slov "miluj bližného svojho, ako seba samého" a "roberte druhým to, čo chcete, aby robili oni vám"...

• Keby som hovoril jazykmi ľudskými i anjelskými, a lásky by som nemal, bol by som iba zvučiacim kovom a znejúcim zvonom. A keby som mal dar proroctva, keby som poznal všetky tajomstvá a vedy; keby som mal takú silnú vieru, že by som aj hory prenášal, a lásky by som nemal, nič nie som. A keby som celý svoj majetok rozdal chudobným, a vlastné telo vydal k umučeniu, a lásky by som nemal, nič mi to neprospeje. Láska je trpezlivá, láska je dobrotivá, nežávidí, pyšne sa nevypína, ani nenadúva, nie je neslušná, nehľadá svoj vlastný prospech, nerozhorčuje sa, nemyslí zle. Neraduje sa z nepravostí, ale raduje sa z pravdy. Láska všetko znáša, všetko verí, vo všetko dúfa, vo všetkom vytrvá. Proroctvá, poznanie a veda sa pomínú, jazyky umlknú, ale láska nikdy nezanikne.

• *Milovať budeš Pána, svojho Boha, celým srdcom, celou dušou a celou myslou. To je veľké a prvé prikázanie. A druhé je mu podobné: Milovať budeš blížneho ako seba samého.*

• Kto pozná moje prikázania a zachováva ich, ten ma miluje, a kto mňa miluje, toho bude milovať aj môj Otec, aj ja ho budem milovať a vyjavím mu seba samého.

Kto ma nemiluje, nezachováva moje slová.

• *Bolo povedané:*

Milovať budeš svojho blížneho a nenávidieť svojho nepriateľa. Ale ja vám hovorím: Milujte svojich nepriateľov, dobrorečte tým, ktorí vás preklínajú, čiňte dobre tým, ktorí vás nenávidia, a modlite sa za tých, ktorí vás prenasledujú, aby ste boli synmi svojho Otca, ktorý je v nebesiach; veď On dáva vychádzať slnku na zlých aj na dobrých a zosiela dážď na spravodlivých aj na nespravodlivých. Lebo ak milujete tých, ktorí vás milujú, čím je to výnimočné? Či nerobia to isté aj hriešnici? A ak pozdravujete len svojich bratov, čo zvláštne robíte? Či nerobia to isté aj pohania? Vy teda buďte dokonalí, ako je dokonalý váš nebeský Otec.

• Odpustené sú mnohé hriechy hriešnikom, ktorí mnoho milovali. Komu sa však málo odpúšťa, málo miluje.

• *Ako mňa miloval Otec, aj ja som miloval vás; zostaňte v mojej láske. Ak zachováte moje prikázania, zostanete v mojej láske, ako ja som zachoval prikázania svojho Otca a zostávam v Jeho láske. Toto som vám hovoril, aby moja radosť bola vo vás, a vaša radosť aby bola úplná. To je moje prikázanie, aby ste sa vzájomne milovali, ako som ja miloval vás.*

Desať Božích prikázaní

Prikázanie siedme

NEBUDEŠ KRADNÚŤ!

Zlodeji sa pokladajú za najviac opovrhnutiahodných ľudí. Zlodejom je každý, kto bez dovolenia vezme inému niečo z jeho vlastníctva. V tom je vysvetlenie. Aby mohol človek správne dodržiavať toto prikázanie, nepotrebuje nič viac, len vždy jasne rozlišovať, čo patrí druhému! To nie je ťažké, povie si hneď každý, a tým to považuje za uzavreté.

Isteže, nie je to ťažké, ako nie je ťažké dodržiavať aj všetkých desať prikázaní, ak človek naozaj chce. Podmienkou pri zachovávaní prikázaní však je, aby ich človek aj správne poznal. A to chýba mnohým. Uvážili ste niekedy, čo je vlastne majetok druhého, z ktorého sa nesmie nič vziať?

Sú to peniaze, šperky, šaty, možno i dom a hospodárstvo so statkom a so všetkým, čo k tomu patrí. Ale v prikázaní sa nehovorí, že sa to týka len hmotného majetku! Sú predsa hodnoty, ktoré sú oveľa cennejšie!

K vlastníctvu človeka patrí aj jeho poveseň, verejné uznanie, jeho myšlienky, jeho osobitosť, a hlavne dôvera, ktorej sa mu dostáva od druhých. Ak aj nie od všetkých ľudí, tak aspoň od niektorých.

Ak sa pozrieme na dodržiavanie prikázania takto, duchovná pýcha nejedného človeka spľasne. Spýtaj sa sám seba: nepokúsil si sa niekedy, možno aj v dobrom presvedčení, varovaním otriasť dôverou, ktorej sa dostáva nejakému človekovi od iných? Nesnažil si sa dôveru k niekomu úplne podkopať? Tým si podľa siedmeho prikázania človeka, ktorému dôvera patrila, doslova okradol! Zbral si mu ju, alebo si sa o to aspoň pokúsil.

Svojho blížneho okrádaš aj vtedy, ak vieš niečo o jeho pomeroch a tieto poznat-

ky bez jeho súhlasu rozširuješ. Podľa toho môžeš vidieť, ako sú do slučiek viny zamotaní všetci tí, ktorí sa snažia z takýchto informácií získať pre seba prospech; alebo tento postup využívajú obchodne, ako to robia rôzne informačné kancelárie.

Prekračovanie tohoto prikázania vedie ľudí k čoraz väčšiemu zaplietaniu do siete sprievodných javov a dôsledkov ich činov, z ktorých sa títo ľudia nikdy nevyslobodia. Uvažujú tak na seba *ťažšiu vinu* ako vlamači a zlodeji hmotných statkov. A viní sú aj tí, ktorí ich v tom podporujú a pomáhajú im, rovnako ako tí, čo zlodejom ukrývajú.

Každý priamy a čestne zmýšľajúci človek, či už súkromná osoba alebo podnikateľ, má právo a aj povinnosť žiadať od toho, kto sa na neho obráti s nejakou požiadavkou, *priame* a bezprostredné vysvetlenie jeho konania, a ak je to potrebné, aj doklady. Podľa toho sa môže sám rozhodnúť, do akej miery bude dotýčenému dôverovať a splní jeho prianie. Všetko ostatné je nezdravé a hodné zavrhnutia.

Dodržiavanie siedmeho prikázania má zároveň taký účinok, že sa v človekovi, ktorý ho zachováva, prebúda čoraz viac cit a narastá jeho schopnosť rozoznávať ľudskú povahu. Človek tým získava skutočnú schopnosť vyznať sa v ľuďoch, ktorú stratil len z pohodlnosti. Postupne tak bude strácať všetko mŕtve a strojové vnímanie, a stane sa opäť živým človekom.

Takto vznikajú skutočné osobnosti, zatiaľ čo terajší stádovito vychovaný živočích „človek“ musí zaniknúť.

Dajte si námahu o tom hlbšie pouvažovať a dbajte, aby ste na stránkach svojej knihy podľžnosť nenašli časté prestúpenia práve tohto prikázania!

ÚROVNE LÁSKY

Láska je túžba po jednote. Človek túto túžbu cíti hlboko v sebe ako svoju podstatu. Na počiatku vývoja si však lásku ako svoju duchovnú podstatu neuvedomuje, preto sa jej musí postupne učiť, alebo lepšie povedané, postupne ju v sebe objavovať. V prvej etape sa tak deje vo vzťahu k jednému, jemu blízkemu človeku. Až keď sa človek dokáže otvoriť, čo je pre poznanie lásky nutné, je schopný lásku rozšíriť na všetkých a všetko okolo seba.

Vzťah muža a ženy ako cesta k jednote má niekoľko úrovní. Prvou rovinou, v ktorej sa učí prežiť lásku je **rovina telesná**, založená na pohlavnom púde. Po človeku sa však chce, aby telesnú lásku zušľachtil a povzniesol ju z roviny pudov. Keď si začne výraznejšie uvedomovať toho druhého, otvára sa v ňom cit viac a vzniká **láska emocionálna**. Určite to poznáte, keď medzi dvojicou dovedy neznámych ľudí preskočí iskra. Toto zamilovanie sa na prvý pohľad spôsobuje prebudenie emócií. Pudy sú aj v tomto prípade ešte aktívne, ale sú zušľachtené citom. Pokiaľ sa pudy pri takomto emocionálnom vzplanutí neprejavujú, hovoríme o láske platonickú.

Medzi dvomi egom oddelenými bytosťami, ktoré sú zákonite rozdielne, vznikajú

po doznení emocionálnej lásky nezhody a konflikty. Preto sa učia partneri spolu zjednotiť aj na tejto rovine, a tak vzniká **racionálna rovina** lásky. To sa dvaja rozprávajú a rozprávajú, až kým nezistia, ako si krásne rozumejú a ako sa majú radi. Samozrejme, človek sa pri tom učí prijímať toho druhého takého, aký je a musí obrúsiť svoje vyhranené názory a zaužívané zvyklosti. Partneri sú potom schopní sa vzájomne otvoriť ešte viac. Pokiaľ sa jedinec prežitím predchádzajúcich rovín vyvinie na vedomejšiu bytosť, je schopný vzťahu na vyššej duchovnej

úrovni, čomu sa hovorí **láska psychická**. Tá už nevzniká

z rozumovej, telesnej alebo emocionálnej príťažlivosti, ale s príťažlivosti duchovnej. Vtedy človek cíti v tom druhom ducha, ktorý ho priťahuje, a s ktorým sa snaží zjednotiť. Pretože pri prebudení duchovnej lásky človek ešte nie je dokonale vyvinutý, táto láska často obsahuje aj prvky nižších úrovní spojenia. Nechcem tým povedať, že by bolo telesné spojenie alebo iná nižšia rovina otvorenia sa zlá, telesné spojenie medzi mužom a ženou je na plnohodnotné prežívanie lásky tiež potrebné. Čistej duchovnej lásky sú schopní iba vysoko vyspelí jedinci, čo je zatiaľ ideál pre drvivú väčšinu ľudstva. Človek sa však vyvíja

postupne a až keď dokáže milovať duchom, otvára sa mu úplne iná dimenzia lásky - **láska k Bohu**, a tým aj ku všetkým a všetkému. Vtedy vlastne končí pre človeka jedno dlhé vývojové obdobie, ktoré v sebe zahŕňa nutnosť žiť v hmotnom tele.

Boh nie je osobou, ktorú by mohol milovať človek priamo, preto ho nachádza ako podstatu Bytia vo všetkom okolo

seba. Poznávanie dokonalosti Božieho stvorenia a funkčnosti

Božích zákonov ho naplňuje veľkou vďakou, a tým sa učí smerovať prúd lásky priamo k Stvoriteľovi. Obrovské šťastie, ktoré v tejto láske nachádza ho vedie

ešte k väčšej vďake, ktorá umožňuje ešte väčšie otvorenie sa láske a jej intenzívnejšiemu prežívaniu. Ten, kto túto lásku pozná, vie, že je opätovaná, a že žiadna z predchádzajúcich rovín lásky sa s ňou nedá porovnať. Cítienie obrovskej lásky, ktorá preniká celým stvorením, človeka povznáša stále do vyšších rovín Bytia a privedie ho raz aj domov, do duchovnej ríše. Človek sa však na tejto ceste neponáhľa - všima si okolo seba aj iných duchov, ktorí nie sú ešte schopní takej veľkej lásky a snažia sa im svojou láskou pomôcť. Vzájomné spoločenstvo jednoty - „Ja“ som „Ty“ - je tu také veľké, že každý cíti, ak zaostáva niekto na svojej ceste ku zdroju Lásky, aj „On“ to bude cítiť, lebo súčasne je sebou, ním i každým. Áno, to je láska, ktorú sa učíme v sebe nájsť, oživiť a dať jej priestor, lebo Láska je našou podstatou, z ktorej sme vznikli.

Láska a sex

Rozdiel medzi láskou a sexom je podobný rozdielu medzi diamantom a uhlím. Každý hovorí - sex? Nechutné! My hľadáme lásku. Kto by sa zaujímal o uhlie - také obyčajné nič, dá sa od neho zašpiniť a je ho tak veľa. Každý hľadá diamanty. Medzi uhlím a diamantami však nie je žiadny rozdiel, ak nerátame čas, ktorý je potrebný k vyzretiu uhlia a jeho vnútornej premeny na vzácny drahokam. Podobne aj sexuálna sila človeka môže byť zušľachtená a premenená na lásku. A ako? Láskou! Nie je väčšej transformačnej sily, ako láska.

Bez sexuálnej sily by sa človek k plnému prežitiu lásky nemohol nikdy pripravovať - láska a sexuálna energia sú neoddeliteľné, podobne ako je neoddeliteľný vznik diamantov od uhlia. Hladia sila, ako sa sexuálna energia často nazýva, je schopná pri stúpaní po chrbtici otvoriť energetické centrá (čakry) v našom tele a umožňuje plné otvorenie sa svetlu. Človek, ktorý svoju sexuálnu silu používa iba na pohlavné ukávanie sa nikdy k takejto premeny nedostane, lebo nebude schopný pre nedostatok lásky sexuálnu silu usmerniť na vnútornú premenu. Podobá sa hlupákovi, ktorý v tme nevedomosti hádže do jazera kamene, domnievajú sa, že sú bezcenné. Keby videl, že vrecce, z ktorého ich vyberá, je skoro prázdne, a to, čo vyhadzuje sú drahokamy, nerobil by tak.

... a nemá ani miesto na cintoríne. Nemal ho kto pochovať. A ani nemal kto zaplatiť pohreb. Dali ho spáliť. A nemal kto zaplatiť za popol, ktorý tam kdesi leží...

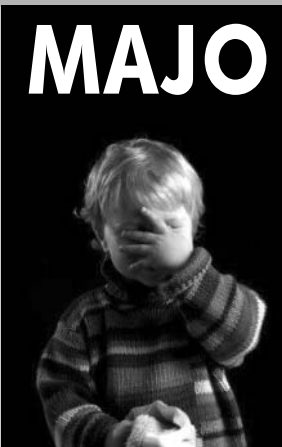
Otec mu zomrel, keď mal dva roky. Matka sa chcela vydať, nuž dieťa nechala starým rodičom, ktorí už boli naozaj dosť starí - najmä duchom a názormi na výchovu. Chceli z dieťaťa vychovať Niekoho, báli sa, aby sa nepokazil. V snahe uchrániť ho pred zvodmi ulice, uväzovali chlapca o strom. Nepustili ho za kamarátmi.

A Majko strašne túžil vidieť mamu, ktorá po ňom až tak veľmi netúžila. Občas zatelefonovala... A chlapec sníval o tom, ako raz, keď vyrastie, zostrojí telefón, v ktorom bude vidieť aj tvár volajúceho.

Raz vyliezol na strom, keď sa mu zdalo, že by už mohla prísť. A skoro sa obesil. Veď bol priviazaný...

Naozaj, vyrástol z neho dobrý chlapec. Slušný, vzdelaný, úctivý. Ale smutný. Nikam nepatril. Matka oňho nemala záujem, do žiadnej partie nezapadol, bol skrátka iný.

Venoval sa rôznym veciam, náboženským i politickým. Robil diskdžokeja. A tam sa stretol s alkoholom, ktorý sa stal jeho verným spoločníkom. Sprevdžal ho potom na jeho

cestách už neustále. Pod vplyvom alkoholu možno zabudol na smutné detstvo, pod vplyvom alkoholu sa mu neskôr rozpadlo manželstvo, nedokončil si vzdelanie, prišiel o byt a o zdravie. Harvardoval, bol vo väzení, na psychiatrii, obesil sa, prežil... Ochorel na TBC, a vyliečil sa. Nedokázal vydržať pri žiadnej práci, hoci vedomosťami prevyšoval väčšinu z nás. Chýbala mu pevná pôda pod nohami. Veď nikdy nikam nepatril. Ľudia z krčiem mu nerozumeli, bol pre nich príliš inteligentný. „Dobrá slušnosť“ ľudia, čo mali šťastie na lepší osud, nad ním ohŕňali nos. Tí normálni ho poväčšine mali radi, keď kráčal mestom s knihami a rôznymi letákmi. Vždy vedel nejakú „pikošku“ a mával úsmev na tvári. Chcel pomôcť takým, ako bol on. Tým, čo prídu z väzníc, abstínujúcim alkoholikom, ktorí zrazu nikam nepatria. Mával smelé plány, ktoré poväčšine nedokončil.

Dva dni pred smrťou plakal. Nevedel si so sebou rady. Báľ sa, ako to s ním skončí. Lebo sa poznal. A nedokázal prekročiť svoj tieň. Našli ho v meste na chodníku. A nemal ho ani kto pochovať...

Majko, dovidenia. Dúfam, že sa raz stretne.
Viera

Pokiaľ nežijete vedome v prítomnom okamihu, všetky vaše vzťahy, hlavne vzťahy intímne, nebudú fungovať správne. Pokiaľ ste zamilovaní, váš vzťah vám môže pripadať dokonalý, ale akonáhle začne dochádzať k hádkam a konfliktom, je táto zdanlivá dokonalosť narušená.

Zdá sa, že väčšina „milostných vzťahov“ sa mení z lásky na nenávisť alebo v úplnú ľahostajnosť. A to sa považuje za normálne. Ak vo svojom partnerskom vzťahu prežívate ako lásku, tak aj jej opak, potom je pravdepodobné, že si lásku pletiete so závislosťou. Svojho partnera nemôžete v jednom okamihu milovať a v druhom nenávidieť. Pravá láska nepozná svoj opak. Ak vaša „láska“ obsahuje nenávisť, potom to nie je láska, ale potreba hlbšieho pocitu „ja“; potreba, ktorú váš partner dočasne uspokojuje. Je to náhrada za spásu a určitý čas sa vám tak aj javí.

Príde však okamih, keď váš partner prestane uspokojovať

vaše potreby, alebo, lepšie povedané, potreby vášho ega, a na povrch sa vynoria pocity strachu a bolesti, ktoré boli doposiaľ zatienené vašim „milostným vzťahom“. Ako vo všetkých návykových vzťahoch, pokiaľ máte drogu, prežívate eufóriu, ale nakoniec príde čas, keď vám droga prestane pomáhať.

Keď sa vrátia vaše staré pocity bolesti, prežívate ich ešte intenzívnejšie než predtým, a navyše si myslíte, že ich tentokrát spôsobil váš partner. Preto svoje pocity premietate do vonkajšieho sveta a napadate partnera s brutálnou hrubosťou, ktorá je súčasťou vašej bolesti. Vaše útoky potom prebúdajú partnerovu vlastnú bolesť a on reaguje tým, že vás tiež začne napádať. V tejto fáze vaše ego ešte nevedome dúfa, že svojimi útokmi prinúti partnera, aby zmenil svoje chovanie, takže používa útoky na zastretie vlastnej bolesti.

Chorobný návyk vzniká z nevedomého odmietania prekonať vlastnú bolesť. Každý návyk bolesťou začína a bolesťou končí. Nech ste už závislí na čomkoľvek - na drogách, jedle, alkohole alebo na druhom človeku - užívate niečo alebo niekoho kvôli tomu, aby ste zamaskovali svoju vlastnú bolesť. Preto je v intímnych

vzťahoch po opadnutí počiatocnej eufórie toľko bolesti. Intímne vzťahy bolesť nespôsobujú, ale privádzajú na povrch bolesť, ktorú už máte vo svojom vnútri.

To je jeden z dôvodov, prečo sa väčšina ľudí snaží uniknúť z prítomného okamihu a hľadá spásu v budúcnosti. Prvá vec, s ktorou sa môžu stretnúť, keď sa sústredia na prítomný okamih, je ich vlastná bolesť; a práve toho sa väčšina ľudí bojí. Keby len vedeli, aké ľahké je sústreďiť sa na prítomných okamihoch a využívať jeho moc, ktorá rozpúšťa minulosť a jej bolesť... Keby len tušili, aké jednoduché je žiť v tejto realite, ktorá rôzopúšťa falošné predstavy...

Vyhýbať sa partnerským vzťahom v snahe vyhnúť sa bolesti tiež nie je riešením. Bolesť zostáva. Tri neúspešné partnerské vzťahy za tri roky vám prinesú užitočnosť ako tri roky strávené na opustenom ostrove. Ak by ste však naplnili svoju osamelosť intenzívnou prítomnosťou, aj to by vám bolo k úžitku.

Ak chcete vniesť do svojho partnerského vzťahu harmóniu,

najskôr prestaňte posudzovať sami seba, potom prestaňte posudzovať svojho partnera. Najúčinnjším katalyzátorom zmeny vo vzťahu je totálne prijímanie partnera. Akonáhle prestanete partnera posudzovať, okamžite prekročíte hranice svojho „ja“ a z vášho vzťahu zmizne obeť aj páchatel, žalobca i obžalovaný.

Nemôžete zmeniť seba a už vôbec nie svojho partnera. Prinajlepšom môžete vytvoriť priestor pre lásku a transformáciu. V každom okamihu si uvedomujte svoj vnútorný stav. Bolesť sa tak stane palivom pre vnútorný plameň vašej pozornosti, ktorý sa jej pôsobením viac rozhorí. Keď sa hneváte, uvedomte si svoj hnev, keď žiarlite, máte chuť sa hádať, keď chcete mať za každú cenu pravdu a vaše vnútorné dieťa vyžaduje lásku a pozornosť, uvedomte si to.

Partnerské vzťahy tu nie sú na to, aby vás urobili šťastnými alebo naplnenými. Ak sa snažíte dosiahnuť spásu prostredníctvom partnerského vzťahu, budete znovu a znovu sklamaní. Keď si však uvedomíte, že zmyslom partnerského vzťahu je urobiť vás vedomými a nie šťastnými, potom vám partnerský vzťah prinesie spásu a vy sa stotožníte s láskou, ktorá sa chce narodiť do tohto sveta.

(Moc prítomného okamihu - pracovná kniha, Eckhart Tolle, Pragma)

na ulici anjel doma diabol

...on to tak nemyslel to bola nehoda on ma miluje...

LÁSKA A RAKOVINA

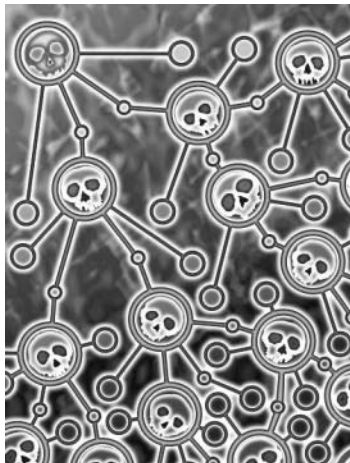
Rakovina je odrazom dnešnej doby, v ktorej človek myslí často iba na seba, a je ochotný pre svoje sebecké ciele obetovať aj ostatných. Podobne sa správajú aj rakovinové bunky.

Rakovina a láska sú si veľmi podobné. Neveríte? Lásku nič nezastaví, tak ako ani rakovinu. Láska je schopná obetovať všetko, ako aj rakovina pokojne obetuje telo a ľudský život. Láska nepozná hraníc, rovnako ako rakovina presahuje hranice jednotlivých orgánov. Rakovina je totiž dôsledok nedostatku skutočnej lásky, ktorá sa presunula do nesprávnej roviny - do roviny fyzickej. Človek v takejto materiálnej roviny

hľadá za skutočnú lásku náhradu. Dokonca ľudia, ktorí na túto chorobu ochorejú, bývajú často považovaní za dobrých, no namiesto lásky zväčša dávajú iným iba veci. Sú dobrí podmienene, lebo takýmto „trikom“ chcú získať priazeň a lásku iných a ich vďaka mylne považujú za lásku; potrebujú ich na oklamanie sa, že je všetko v poriadku, a že všetkých okolo milujú. A pretože tento omyl nie sú schopní vidieť, život im ho ukáže na ich vlastnom tele. Cez to všetko je láska silnejšia ako rakovina, lebo ako jediná dokáže túto chorobu

vyliečiť. Ako je to možné? Jedine láska dokáže napraviť anomáliu odtrhnutia sa od celku. Keď človek nájde znovu cestu k celku, potom aj bunky jeho tela, ktoré si začali budovať svet samé pre seba, podobne ako „majiteľ“ tela, začnú slúžiť v prospech celku a človek sa uzdraví. Príznačné je, že jediný orgán, ktorý ešte nebol napadnutý rakovinou, je ako symbol lásky práve srdce. Deje sa tak asi preto, lebo srdce svojou činnosťou zabezpečuje rozvod kyslíčkovej krvi do celého tela a stará sa oň ako o celok. Telo je projekciou ducha a každá láska k životu sa na ňom prejaví; buďme teda za chorobu vďační - ukazuje nám to, čo nevidíme a umožňuje nám tak nájsť cestu k láske a stratenej harmónii.

Päťročné dievčatko nedalo otcovi pokoj a stále sa vypytovalo, čo jej kúpi, keď pôjde do mesta. Otec nakoniec stratil trpezlivosť a vybuchol: „Kúp mi toto a kúp mi hento... myslíš iba na to, čo ti majú dať rodičia. Chcel by som vedieť, čo nám dávaš ty?“ Odpoveď dievčatka ho úplne umlčala: „Lásku,“ povedalo jednoducho.

MILOVANIE

Je určite krásne, keď je človek zamilovaný. Byť zamilovaný do jedného človeka však vytvára uzavretý vzťah, a to ho oddeľuje od ostatných. Nie je to ale sebecké? Čo je ale nesebecké? Veď všetko má svoj dôvod... Je teda na mieste otázka, či existuje niečo, čo je nesebecké.

Určite áno. Myslím, že je to vernosť. Vernosť a láska určite patria k sebe a sú neoddeliteľné. Vernosť však musí byť čistá, bez nejakých kontaminácií prípadného chcenia a požadovania. Ak si napríklad poviete, že ste absolútne verný Bohu, ale hovoríte to iba preto, aby ste si u neho niečo vymodlili, alebo ohriali si tam „v nebi“ svoju polievku, tak to ktovieaká vernosť nebude, ak sa v tomto prípade dá o nejakej vernosti alebo oddanosti vôbec hovoriť.

Všimnime si sprievodné javy lásky. Keď človek miluje, stáva sa zraniteľným a stráca to „svoje“. Milovať znamená chcieť dobro tomu druhému. Dobro je pritom viac ako krása, lebo fyzická krása môže mať v sebe aj niečo démonické. Ľudia sa však väčšinou jednostranne vybjávajú vášňami a táto

ich „sila“ im prináša zlozvyky a neslobodu. Potláčajú pritom i svoju vôľu a rozum. Ak je vašeň takto chorá, stáva sa jedom. Podkopáva ľudské zdravie, prináša skazu a neprírodnosť. Možno si teraz poviete, že vašeň je úplne prirodzená. Iste, je prirodzená. Lenže je vari prirodzené, ak vám táto vašeň oslabuje telo i dušu a vedie k ochoreniu?

Ak sa rozum človeka zbaví morálky a mravnosti, mení sa na nerozum. V takom mravnom zmatku víťazí neúprimnosť, nedôvera, strach a ničenie, ktoré vedie k záhube. Preto už u detí treba posilňovať ich mravný úsudok. Dieťa sa pritom rozvíja napodobňovaním toho, čo robia iní. Výchova detí je veľmi zodpovednou úlohou; nech to teda nevyzerá tak, že ste splodili deti iba pre pokračovanie svojho pudovo-rodového prežitia. Ten, kto chce vychovávať deti, musí byť predovšetkým dobrý psychológ. Možno vám vaša matka v detstve hovorila: „Papaj, Janičko, lebo príde Anička a všetko ti zje.“ Tak takáto žena nie je veľký psychológ. Skôr vás nabádala k sebeckosti a egoizmu, a len ťažko vás naučí milovanie a pravej lásky. Veď ako milujeme svoje deti, keď sa na ne bežne pozeráme ako na problém? Dieťa je dobré keď nehnevá, neplače, nevyžaduje pozornosť, keď sa nepletie pod nohy, nedáva otázky. Takto by podľa rodičov malo vyzeráť dobré dieťa. Ale kde zostala láska?

Mnoho rodičov zvykne dieťa strašiť, že ho predá. A dieťa sa prirodzene bojí. Začne robiť kompromisy. Začne podvádzať. Nechce sa mu usmievať, ale keď prichádza matka, usmeje sa na ňu, pretože chce dostať mlieko. To je začiatok prosepechárskej politiky, pri ktorej začne dieťa hlboko vo svojom vnútri pociťovať sklamanie, že nie je milované také, aké je.

Svoje deti vychovávame väčšinou tak, ako sme boli vychovaní sami. Ak sme sami nepoznali lásku, ako ju dáme svojim deťom? A ako ju dáme sebe navzájom? Potom matka nemiluje svojho muža a muž nemiluje svoju ženu. Kam sa však podela láska, ktorá je prvotnou príčinou vzniku života? Ovládanie, majetníctvo, žiarlivosť a všetky ostatné jedy sebeckva ju zničili.

Láska však môže rásť zasa iba v láske. Preto nemyslite na to, ako lásku získať, ale začnite ju sami dávať. Pokiaľ dávate, dostávate, iná cesta nie je. S láskou sa nedá obchodovať. Je to krehká kvetinka, ktorú treba polievať a neustále sa o ňu starať. Len tak zostane pravá láska v hĺbke srdca navždy.

Leila

Žiak a učiteľ

Do budhistického chrámu raz prišiel žiak s požiadavkou: „Chcem realizovať Boha.“ Učiteľ sa ho pýta: „Miloval si niekoho vo svojom živote?“ „Nie, ja chcem realizovať Najvyššieho,“ odpovedá žiak. „Naozaj si nikoho nemiloval, ani na krátko?“,

pýta sa učiteľ znovu. „Nie, niečo také nízke by mi ani nenapadlo,“ odpovedá mladík udivene. „Lutujem, ale musíš odtiaľto odísť,“ hovorí učiteľ. „Keby si zasial vo svojom živote aspoň malé semienko lásky, mohol by som Ti pomôcť, aby vyrástlo a prinieslo úrodu. Choď a najskôr sa nauč milovať človeka, potom budem môcť vyhovieť tvojej požiadavke.“

Dobrý deň, práve som si kúpila Váš časopis a hneď Vám píšem. Sme nové združenie a spúšťame projekt www.lepsisvet.sk. Môžeme Vás tam propagovať.

A teraz Vám chcem prehovoriť do srdca - začnite prosím vydávať časopis na recyklovanom papieri. Je paradoxné, že nadávate v ňom na tých, ktorí vyhadzujú odpad len tak do prírody, sami však podporujete vyrubovanie stromov a znečisťovanie vody nebezpečným chlóróm, ktorý je potrebný na bielenie papiera. Skutočný záujem o životné prostredie je aj o veciach, ktorý mnohí považujú už za extrémizmus, a to je omyl. Aj my ako združenie chceme vychovávať ľudí, aby začali spájať boj za krajší svet, lásku a ľudskosť aj s praním bielizne v práškoch bez fosfátov, jazdení na aute na plyn, nakupovaním s vlastným vrecúškom, odmietaním jedla z mŕtvych zvierat a nosenia kože, či nepitím coca-coly a podobne. Je veľmi smutné, že odmietate reklamu. Práve tá Vám môže priniesť peniaze, ktoré by Vám mohli pomôcť financovať recyklovaný papier, ktorý je drahší. Je smutné, že firmy, ktoré vyrábajú ekologické výrobky či výrobky zdravej výživy, alebo akokoľvek robia svet krajším, nemajú veľké zisky a časopisy ako váš na ne ani nepomyslia. Náš projekt nám financuje firma Alfa bio, ktorá vyrába zdravé tofu či rôzne nátierky, a takýchto firiem je tu mnoho! Využite Váš časopis na propagáciu ekológie, rozumných firiem a rešpektovanie práv zvierat. Všetky organizácie musia robiť to isté - musia ich zaujímať ľudia, zvieratá i príroda! Len vtedy zmeníme naozaj svet. Využite Váš časopis na tvrdú kritiku konzumnej spoločnosti, luxusu a krásy, my sa rozbiehame a budeme to robiť tiež.

Verím, že som Vám dala dosť podnetov a že ich aj zrealizujete. Spojme sa a zmeňme konečne tento svet!

Pekný deň, :) Martina F.

ODPOVEĎ

Milá Martina, asi Vám urobíme reklamu na vaše plánované aktivity, no tiež Vám skúsime prehovoriť do srdca. Myslíme si, že ak naše noviny nebudú vychádzať na recyklovanom papieri, nestane sa žiadna tragédia, lebo sú tlačene na papieri vyrobenom z obnoviteľných zdrojov. Nemali by sme námiety, ak by bol tlačný na recyklovanom papieri, no nie je to až tak životne dôležité.

Viete, aj my si myslíme, že niektorí aktivisti za lepšie životné prostredie sú extrémisti, čo nepovažujeme za najšťastnejšie. Ľudia nebudú k sebe lepší, ak začnú prať v práškoch bez fosfátu, prestanú nosiť oblečenie z kože a budú konzumovať len ekologické či zdravé potraviny. Ľudia budú k sebe lepší, keď pochopia, že najväčším škodcom, a zároveň aj trpiteľom, je len človek. Preto devastuje svoje okolie, prírodu, svojho spolublížneho. Trpí, áno, trpí hlbokým nepoznaním a nepochopením, ktoré mu prináša bolesť a utrpenie vo všetkých smeroch. Táto oblasť nepochopenia a predsudkov je našou parkeťou, v ktorej by sme radi zotrvali. Sú ľudia v radoch aktivistov za životné prostredie, ktorí chránia vzácne mušky, či ojedinelé trávy, no sú bezohľadní k človeku ako takému. Viete, pripadá nám to podivné, preto sme sa rozhodli ochraňovať človeka. Možno to tiež pôsobí ako extrémizmus, no objektom nášho záujmu sú ľudia, ktorí trpia možno viac ako príroda okolo nás. Veď príroda ba aj celý vesmír je tu vytvorený práve kvôli človeku a pre neho. Odmietame reklamu v našich novinách z principiálnych dôvodov; naše noviny chcú ostať nezávislé. Sme odporcami konzumného spôsobu života, no radi by sme si ponechali vlastný prístup. Obávame sa, že náš projekt na ochranu ľudí z okraja spoločnosti by nefinancovala žiadna firma, ako to dokázali naše niekoľkoročné skúsenosti. Objektom záujmu firiem nie sú totiž ľudia, ale zisk. A konzum? Ten je žiaľ možný aj s ekologickými produktmi...

S pozdravom Daniel Dižkanec, redakcia PPŽ

Veľmi málo lásky

Veľa vecí, ktorým venujeme čas, je nepodstatných. Až keď hlboko prežijeme nejaký skutočne silný zážitok, spoznáme, čo sú pravé hodnoty a na čom naozaj záleží. Vtedy si uvedomíme, že mnohé naše problémy a starosti sú malicherné. Ja som to kedysi zažil dosť silno. Akurát som si kúpil novú gitaru a plný radosti som sa vracal na zámok, kde som pracoval. Vrátnička mi hovorí: „Nejaké dievčisko mi tu loží po zábradlí, aby nespadlo..!“ Pýtam sa: „Kde?“ A ona ukazuje na monitor, kde kamera sníma priestor na moste pred bránou: „Pozri, práve je tu.“ Keď som zazrel to dievča, práve preliezala; bola otočená chrbtom k zábradliu a videl som jej do tváre. Okamžite som sa rozbehol. Uvidel som tvár človeka, ktorý stratil všetko. Tvár samovraha. Za pár sekúnd som bol pred bránou, ale neskoro. Skočila. Zazrel som už len 10 metrov pod sebou ležať na ľade jej bezvládne telo. Vyšla vrátnička a začala lamentovať, ale to som už preliezal zámocký múr. Ľudia, ktorí vyšli zo zámku, mi kričali, že si zlomím nohu, ale to som nebral do úvahy, a zliezal som kamennú stenu. Nahol som sa k telu - dýchala. Jemne som sa jej dotkol a spýtal sa:

„Žiješ?“ Odpoveďou boli tiché slová, ktorých obsah desil: „Prečo som ešte nezomrela?“ Smútok mnou prenikol tak hlboko, že vyvolal obrovský súcit a lásku. Bol som k nej milší a láskavejší, ako k hocikomu doposiaľ. Vyzliekol som si zimnú bundu a vsunul ju medzi jej rozbitú hlavu a zamrznutý betón. Bezmyšlienkovito som prezrel telo, či nemá nejaké akútne zranenie. Našťastie mala iba krvavé ruky, ale krv netiekla, iba mokvala, a tak som tomu nevenoval pozornosť. Až neskôr som si uvedomil, že rany na rukách vznikli pokusom o prerezanie žíl; asi sklom, lebo boli široké, ale nedostatočne hlboké, aby žily otvorili. Zrejme preto skúsila ukončiť svoje trápenie skokom z výšky. Uvedomil som si odvahu tohoto 14 ročného dievčaťa a moja láska k nej zosilnela. Ešte nikoho som tak veľmi nemiloval; nikto to totiž ešte tak veľmi nepotreboval.

Až po skoro polhodine prišla sanitka. Rutinná práca, pár otázok, ktoré mi pripadali nezmyselné - a už bolo po všetkom. Moja radosť z nového nástroja bola preč. Keby bolo treba dlahu, odlomil by som hmatník; vtedy ani hudba nemala žiadnu cenu. Zišiel som do mesta, neschopný

je smutné! Ale ty máš zlaté vlasy. Bude to teda skvelé, keď si ma skrotíš! Zlaté obilie mi ťa bude pripomínať. A ja budem mať rada šumenie vetra v obilí...“ Líška zmlkla a nadlho sa zahľadela na Malého princa. „Prosím ťa... skroť si ma!“ povedala. „Veľmi rád,“ odpovedal Malý princ, „ale nemám veľa času. Musím si nájsť priateľov a spoznať veľa vecí.“ „Spoznáme len tie veci, ktoré si skrotíme,“ povedala líška. „Ľudia už nemajú čas, aby niečo spoznávali. Kupujú si u obchodníkov celkom hotoové veci. Ale pretože nejestvujú obchodníci, čo by predávali priateľov, ľudia už priateľov nemajú. Ak chceš priateľa, skroť si ma!“ „Čo mám urobiť?“ spýtal sa Malý princ. „Musíš byť veľmi trezlivý,“ odpovedala líška. „Najprv si sadneš trochu ďalej odo mňa a nebudeš nič vravieť. Reč je prameňom nedorozumení. Ale každý deň

čohokoľvek. Nedalo sa mi zaradiť naspäť do bežného života, v ktorom mi chýbal zmysel. Počul som rozprávať sa na zastávke dve dievčiny. Rozoberali vážne svoj problém: kam sa pôjdu dnes večer zabávať. Po chvíli som sa radšej vydal na cestu peši, pretože som ich ďalej nezniesol počúvať. Ich problém sa mi zdal byť malicherný a ich starosti prázdne. Až po troch dňoch som bol schopný normálneho života. Už nikdy som ale nebol taký, ako predtým. Rebríček hodnôt sa mi zrútil a vytvoril sa mi nový; po starom sa ďalej žiť nedalo. O tej dievčine som sa dozvedel, že si ju adoptovali nejakí kresťania, ale v ich výchove to nemala asi na ružiach ustlané. Sám som z nej cítil ten nedostatok lásky, pre ktorý radšej zvolila skok z výšky. Jasne som videl, že lásku nenahradia prázdne slová a ani starostlivosť iba o vonkajšie veci. A ako to dopadlo s jej životom? Vydala sa za môjho priateľa, majú spolu dieťa a žijú šťastný život v láske. Dozvedel som sa to náhodou, keď mi povedal, že kedysi sa pokúsila o samovraždu. Nehovoril som nič, lebo slová by sotva vyjadrili čo len kúsok mojej radosti z jej vráteného života. Je to tak, bez lásky je život prázdny a bezcenný...

Peter

si budeš môcť sadnúť trochu bližšie. Keď budeš prichádzať každý deň v tú istú hodinu, zvyknem si na to a budem ťa s radosťou očakávať, lebo ak budeš chodiť hocikedy, nebudem vedieť, na ktorú hodinu si mám pristrojiť srdce.“

Tak si Malý princ skrotil líšku. A keď sa priblížila chvíľa rozlúčky, líška povedala: „Ach! Ja budem plakať...“ „Je to tvoja vina,“ povedal Malý princ, „neželal som ti nič zlé, ale ty si chcela, aby som si ťa skrotil...“ „Pravdaže,“ povedala líška. „Teda z toho nebudeš mať nič!“ „Budem,“ povedala líška, „vďaka farbe obilia.“ Potom dodala: „Tu je moje tajomstvo. Je veľmi jednoduché: dobre vidíme iba srdcom. To hlavné je očiam neviditeľné...“

Mať rád je také krásne, že bolesť zo straty milovaného stojí za to, aby sme milovali.

(Exupéry, Malý princ)

Biela látka

Mladá pekná dáma chce kúpiť v obchode s látkami materiál na šaty. „Mám záujem o taký, ktorý hlasno šuchoce, kamkoľvek sa pohnem,“ predkladá svoje pranie klientka. „Tak potom si vezmite tento taft. Máme rôzne farby,“ ponúka predavač. „Na farbe mi veľmi nezáleží, najdôležitejšie je, aby šušľal.“

Zákazníčka sa nakoniec rozhodla pre biely taft, kúpila sedem metrov a odišla. Na pulte si zabudla rukavičky. Predavač vybehol za ňou. Ako jej podával rukavičky, nevydržal a opýtal sa: „Prosím vás, povedzte mi, prečo ste chceli len taký materiál, ktorý počuť?“ „To je materiál na moje svadobné šaty. Môj snúbenec je slepý. Keď už nemôže vidieť moje šaty, chcela by som, aby ich aspoň počul a takto vedel, že som blízko pri ňom.“

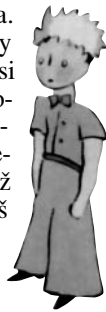
Starenka a cibuľka

Žila raz jedna starenka, ktorá nikdy v živote neurobila nikomu nič dobré; nikoho nemala rada, ku všetkým bola nepríjemná a zlá. Keď umrela, prišli vyslanci pekla a vzali ju do ohnivého mora. Anjelovi strážcovi bolo bývalej zverenkyne ľúto a usiloval sa v pamäti vydolovať nejaký dobrý skutok tej ženy, aby mohol pre ňu vyprosiť pomoc. Zrazu si spomenul na jeden detail: „Táto stará žena raz vytrhla cibuľu zo svojej záhrady a dala ju prosiacej žobráčke.“

Pán mu riekol: „Dobre teda, vezmi tú cibuľu, hoď ju do ohnivého mora tak, aby sa jej starena mohla chytiť. Ak cibuľa vydrží a starenku vytiahneš, naveky bude žiť v mojom kráľovstve. Anjel urobil, čo mu Pán prikázal: hodil cibuľu priamo do rúk starenke, zakričal, aby sa jej chytila, a začal ju opatrne vyťahovať. Túto záchrannú akciu pozorovali aj ostatní nešťastníci. Aj oni snívajú o inom živote a chceli využiť šancu, ktorá sa im ponúkala. Silno sa chytili starenky, aby sa spolu s ňou dostali z mora ohňa von. Ale táto žena nemala v srdci dokonca ani teraz čo len štipku dobroty. Odstrkovala so zlosťou každého, kto sa chcel chytiť jej nôh a vyslobodiť sa. „Len mne patrí pomoc,“ kričala, „je to moja cibuľa, nie vaša, vy podliaci!“ Len čo vyriekla tieto slová, slabá cibuľka sa roztrhla: nevydržala takú záťaž ľudskej zloby. Starena vyriekla sama nad sebou výrok zatratenia a spadla naspäť do ohnivého mora.

Malý princ

„...hľadám priateľov,“ povedal Malý princ. „Čo znamená skrotiť?“ „Je to už takmer zabudnutá vec,“ povedala líška. „Znamená to vytvoriť putá.“ „Vytvoriť putá?“ „Pravdaže,“ povedala líška. „Ty si pre mňa zatiaľ len malý chlapec podobný stotisícim malým chlapcom. A nepotrebuješ ťa. A ani ty ma nepotrebuješ. No ak si ma skrotíš, budeme jeden druhého potrebovať. Budeš pre mňa jediný na svete. Ja budem pre teba jediná na svete...“ „Môj život je jednotvárný,“ pokračovala líška. „Poľujem na sliepky a ľudia poľujú na mňa. No ak si ma skrotíš, môj život bude akoby ožiarený slnkom. Spoznám zvuk tvojich krokov, ktorý bude iný ako všetky ostatné. Privolajú ma z nory ako nejaká hudba. A potom, pozri! Vidíš tamtie obilné polia? Ja chlieb nejem. Obilie je pre mňa zbytočné, nič mi nepripomína. A to

PRIESTOR PRE ŽIVOT

Dostanete nás aj v PNS stánkoch
zoznam nájdete na našej internetovej stránke

Objednávacie číslo časopisu je: **5190**

Asi nie všade budú mať Priestor pre život hneď na pulte – najmä keď je v ponuke nový, ale objednajú Vám ho a časopis dostanú v najbližšej zásielke.

„Tuhle jeden pán v novinách napsal, že pro milování není nutná láska, nebo ne že až tak. Moula jeden, asi nezná milování, láska něžná, ať se přijde večer podívat.“ *Brontosauři, Ján Nedvěd*

Zas budú Vánoce, kde kdo je pred problémom, jak urvat alespoň tu hvězdu nad Betlémem, jak vyhrát ve fronte a sehnat to, co není, zas budou Vánoce, ty svátky zapomění.

Zas budou Vánoce, ty svátky vkladních knížek, dav najde Ježíška a hned ho sejme z kříže, bude z něj manekýn tak do výkladních skříní, nade vším zakrouží solventní cherubíni.

Zas budou Vánoce, těžko jít proti větru, dveře se zavřeli, kdo na to doplatí? Těhotná Marie mačká se někde v metru, „bojím se, miláčku, mám strach, že potratím.“

Zas budou Vánoce, kde kdo je před problémem, jak urvat alespoň tu hvězdu nad Betlémem, jak vyhrát ve fronte a sehnat to, co není, zas budou Vánoce, ty svátky zapomění...

**Ďalšia chatka
vo Verejnom
kempe**

- Kto má skutočný zmysel pre humor, tomu ani v guláší psie kúsky neprekážajú.
- V trestnom konaní poznáme orgány činné a trpne.
- Ak nemáte ostrý granát, nabrúste si tupý.
- Vzdušné zámky vám do vzduchu nevyhodí.
- Nehľadajte kameň mudrcov - uviažu vám ho na krk a pošlú vás k vode.

**Bodláčie
DrAga**

- Charakteristika dnešného sveta - civilizované barbarstvo.
- Bolo by načase založiť stranu nestraníkov.
- Mýliť sa je ľudské, priznať chybu - nad ľudské sily.
- Nežné slová sú ako vánok, nadávky ako víchrica.
- Čím viac zákonov, tým menej sa dodržiavajú.
- Kto vie všetko, nevie jedno - že nevie nič.
- Nestačí, ak niečo viete, treba to aj pochopiť.
- Čestní zákony nepotrebujú a nečestní na ne kašľú.
- Hlúpym sa človek rodí, hlupákom sa stáva.
- Keď dávate všetkým, dajte aj mne. Keď nedávate nikom, dajte aspoň mne.
- Moc dala mnohým patent na pravdu.
- Keď človek nerozumie svojej práci, dá sa na politiku.
- Žije si ako Cigán v zemiakovom poli.
- Čas sú peniaze, ktoré nemáme.
- K nám sa svetlá budúcnosť zakradne v noci.
- Ak nemôžete nájsť sám seba, skúste sa ešte pozrieť do krčmy.
- Niektorých múdre myšlienky priam prenasledujú, ale nemôžu ich dohnať.
- Dobrého veľa nebýva, múdreho veľa nepovieš.
- Ak neviete do troch narátať, pôjde to s vami od desiatich k piatim.
- Zdravý rozum u nás zvíťazil. A potom zaspal na vavrínoch.
- Práca je matkou pokroku. Pre nezamestnaných macochou.
- Mnohí nezamestnaní sú hlboko prácenechtiví.

- Najprv sa prevracali kabáty. Dnes je všetko na hlavu postavené.
- Opakovaná lož sa stáva pravdou, opakovaná pravda ide na nervy.
- Vo víne je pravda. Preto naši politici pijú radšej ostré.
- Nepriateľ načúva. Na rozdiel od poslanca.
- Aj duchovná potrava by sa mala zapíť.

- Ak si neviete prísť na meno, píšite anonymne.
- Dobrá rada stojí groš. Na zlej ušetríme.
- Očistec na Slovensku začína práním špinavých peňazí.
- Chýbajú nám záchytky pre opitých mocou.
- Ruka ruku umýva, ale občas by bolo dobré aj hubu vypláchnuť.
- Augiášov chlieb by sme tu mali, iba Herkula nie a nie nájsť.
- Vtáka poznáš po perí, politika po voľbách.
- Človek - koruna tvorstva. Politik - dera-vý groš.
- Aj najhoršie zdravie vydrží do konca života.
- Najprv vodíme deti za ruku, potom nás ony vodí za nos.
- V právnom štáte má každý právo vykašľať sa na právo.
- Z toho, kto si žije ako prasa v žite, sa raz určite stane sviňa.
- Zdá sa, že už dnes platíme účty za našu svetlú budúcnosť.
- Politik sa v dobrom svetle ukáže len pred fotobleskom.
- Pravda nie je vo víne, ale v jeho množstve.
- V našich horoskopoch mi chýba znamenie somára.
- Našej ekonomike by už mali dať umelé dýchanie.
- Aj poslancov prenasledujú múdre myšlienky, ibaže ich nemôžu dohoniť.
- Janošik meral od buka do buka. Naša vláda od klobúka do klobúka.
- Prijali sme zákon proti klonovaniu ľudí. Ale aj klasicky sa rodí veľa blbcov.
- Ani myšlienky volov nemôžu byť plodné.
- Všetko zdraželo, iba život má stále nižšiu cenu.

DrAga

Nedeľný obed

Z kuchyne sa tak ako zvyčajne ozvalo volanie ženy: „Obed!“ Manžel, ktorý čítal noviny, a dvaja synovia, ktorí pozerali televíziu a počúvali hudbu, sa hrmotne prihrnú k stolu a netrepežlivo štrngocú príborom. Žena prichádza. Ale namiesto voňavého jedla položí na stôl kôpku sena.

„Čo to má znamenať?“ čudujú sa všetci traja. „Zbláznila si sa?“ Žena si ich premerala pohľadom a s anjelským pokojom povedala: „Myslela som si, že si to ani nevšimnete. Varím pre vás už dvadsať rokov a za celý ten čas som od vás nikdy nepočula nič, čím by ste dali najavo, že neprežívate seno.“

Máme nesmiernu moc rozhodnúť o tom, či tí, čo žijú s nami, budú šťastní, alebo nešťastní. Zvyčajne na to stačí povedať alebo nepovedať jedno slovo: „Ďakujem.“

